

Sygn. VPa 53/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Leżańska

Sędziowie: SSO Beata Łapińska (spr.)

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa H. B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w P.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda H. B. od wyroku Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 lutego 2014r. sygn. IV P 292/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powoda H. B. kwotę 7.959,82 (siedem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 82/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wP. na rzecz powoda H. B. kwotę 120, 00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sygn. akt V Pa 53/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 sierpnia 2013 roku powód H. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P. kwoty 7.959,82 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 września 2013 roku pozwana Spółka nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości podnosząc, iż w jego ocenie nie doszło do rozwiązania stosunku pracy, bowiem oświadczenie pracodawcy zostało złożone pod wpływem błędu.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 roku w sprawie IV P 292/13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo H. B. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Umową o pracę z dnia 1 marca 2011 roku H. B. został zatrudniony przez (...) Spółkę z o.o. w P. na okres próbny od dnia 1 marca 2011 roku do dnia 30 maja 2011 roku, a następnie na czas określony od dnia 31 maja 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku i kolejną umową na czas określony od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 marca 2037 roku.

Powód stał się niezdolnym do pracy z powodu choroby w dniu 11 maja 2013 roku.

Decyzją z dnia 9 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił powodowi H. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lipca 2013 roku do dnia 12 lipca 2013 roku z uwagi na niestawiennictwo na badaniu lekarza orzecznika ZUS w dniu 3 lipca 2013 roku.

Decyzja została przesłana powodowi na nieprawidłowy adres.

Pismem z dnia 18 lipca 2013 roku pozwana Spółka złożyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia z uwagi na ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych polegające na nieobecności nieusprawiedliwionej od dnia 4 lipca 2013 roku.

Podstawą oświadczenia pracodawcy była nieprawomocna decyzja ZUS z dnia 9 lipca 2013 roku.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w T. przyznał H. B. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lipca 2013 roku do dnia 12 lipca 2013 roku uznając nieobecność wnioskodawcy na badaniu lekarza orzecznika ZUS w dniu 3 lipca 2013 roku za usprawiedliwioną.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował powoda H. B. iż w celu wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 lipca 2013 roku do dnia 16 sierpnia 2013 roku winien on uzupełnić wniosek poprzez złożenie oświadczenie pracownika po ustaniu tytułu ubezpieczenia oraz złożenia kserokopii świadectwa pracy potwierdzonego za zgodność przez byłego pracodawcę bądź pracownika ZUS.

Pismem z dnia 29 sierpnia 2013 roku pozwana Spółka cofnęła oświadczenie woli o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy bez wypowiedzenia i poinformowała powoda, iż stosunek pracy trwa nadal.

Pismo zostało doręczone powodowi w dniu 30 sierpnia 2013 roku.

H. B. przedłożył pracodawcy zaświadczenia o niezdolności do pracy za następujące okresy: 17 sierpnia – 6 września 2013 roku; 9 września – 11 września 2013 roku; 12 września – 26 września 2013 roku; 27 września – 21 października 2013 roku; 22 października – 24 października 2013 roku; 25 października – 31 października 2013 roku; 1 listopada – 8 listopada 2013 roku;

Płatnikiem zasiłku chorobowego za powyższe okresy była pozwana Spółka.

Po zakończeniu okresu zasiłkowego powód za pośrednictwem pracodawcy wystąpił o świadczenie rehabilitacyjne.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy, załączonych aktach osobowych powoda i w oparciu o bezsporne twierdzenia stron. Był on w ocenie Sądu Rejonowego w zasadzie

bezporny, a kwestie sporne dotyczące ustalenia adresu do doręczeń korespondencji dla powoda nie były istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód H. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P. kwoty 7.959,82 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia. Według Sądu Rejonowego, bezspornym było, iż oświadczenie pracodawcy było błędne i niezasadne. Oparte było na nieprawomocnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która została przez organ ubezpieczeniowy zmieniona. Tym samym kwestią podstawową dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była ocena skuteczności oświadczenia pracodawcy o uchyleniu oświadczenia woli.

Pismem z dnia 29 sierpnia 2013 roku pozwana Spółka cofnęła oświadczenie woli o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy bez wypowiedzenia i poinformowała powoda, iż stosunek pracy trwa nadal.

Jak wskazał Sąd Rejonowy w toku postępowania pozwany pracodawca podnosił, iż oświadczenie swoje złożył pod wpływem błędu i w związku z tym pismo to należy traktować jako uchylenie się do skutków prawnych swego oświadczenia.

Sąd Rejonowy przywołał treść art. 84 § 1 k.c. i podniósł, iż błąd na który powoływał się pozwany nie został wywołany przez powoda, a przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, co skutkuje uznaniem, iż powyższa norma nie miała zastosowania. Następnie przywołał treść art. 61 k.c. i wskazał, że bezspornym było to, iż oświadczenie pracodawcy zawarte w piśmie z dnia 29 sierpnia 2013 roku doszło do powoda już po zapoznaniu się przez niego z oświadczeniem z dnia 18 lipca 2013 roku o rozwiązaniu stosunku pracy. Skutkowało to uznaniem, iż cofnięcie oświadczenia woli wymagało zgody pracownika, a zgoda ta winna być wyrażona zgodnie z art. 60 k.c. przez każde zachowanie tej osoby, które ujawnia jej woli w sposób dostateczny.

Przenosząc powyższą normę na relacje pracownicze Sąd Rejonowy wskazał, że zgoda pracownika winna być wyrażona bądź przez oświadczenie woli w którym zostanie wyrażona wola dalszego kontynuowania stosunku pracy.

Biorąc pod uwagę zaprezentowanie rozważania dotyczące sposobu wyrażenia oświadczenia woli, Sąd Rejonowy podniósł, że za potwierdzenie woli bycia pracownikiem przez powoda należało uznać fakty polegające na kilkukrotnym składaniu przez niego oświadczenia o niezdolności do pracy właśnie pracodawcy, a nie ZUS, złożenie za pośrednictwem pracodawcy wniosku o świadczenie rehabilitacyjne, pobieranie wypłacanego przez pracodawcę jako płatnika świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Zaświadczenie o niezdolności do pracy składa u pracodawcy pracownik, który pracownik jeżeli nie podjął kolejnego zatrudnienia zaświadczenie takie składa w ZUS.

Przy ocenie zachowania powoda Sąd Rejonowy nie pominął również faktu, że został on pismem ZUS z dnia 22 sierpnia 2013 poinformowany, iż w celu wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 lipca 2013 roku do dnia 16 sierpnia 2013 roku winien on uzupełnić wniosek poprzez złożenie oświadczenia pracownika po ustaniu tytułu ubezpieczenia oraz złożenia kserokopii świadectwa pracy potwierdzonego za zgodność przez byłego pracodawcę bądź pracownika ZUS. Pismo to wskazywało na konieczność składania przez byłych pracowników zaświadczeń bezpośrednio do organu ubezpieczeniowego.

Kolejnym istotnym faktem było to, iż w trakcie składania zaświadczeń powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika i jeżeli miał jakiegokolwiek wątpliwości miał możliwość uzyskania profesjonalnej porady.

Sąd Rejonowy wskazał także, iż zaświadczenia były składane już w toku niniejszego postępowania, kiedy to pracodawca wskazywał, iż nadal traktuje powoda jako pracownika, a jako okoliczność potwierdzającą ten fakt powoływał składane zaświadczenia lekarskie.

Po otrzymaniu tegoż pisma powód składał nadal zaświadczenia u pracodawcy i u pracodawcy rozpoczął procedurę uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego.

Powyższe okoliczności wskazywały w ocenie Sądu Rejonowego na to, iż powód przez swoje zachowanie jednoznacznie wyraził wolę korzystania ze statusu pracownika przy uzyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a tym samym wyraził zgodę na cofnięcie oświadczenia pracodawcy.

Skutkowało to uznaniem, iż oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem należało traktować jako niebyłe, a powoda jako pracownika pozwanego, a tym samym brak było podstaw do przyjęcia, iż zastosowanie miały normy dotyczące roszczeń pracownika powstałych po rozwiązaniu stosunku pracy bowiem stosunek pracy trwa nadal.

Dlatego też roszczenie powoda Sąd Rejonowy uznał za niezasadne i podlegające oddaleniu. O kosztach postępowania orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją powód, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu art. 233 kpc poprzez niewłaściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie przez Sąd I instancji, iż powód w sposób dorozumiany wyraził zgodę na cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę i na kontynuowanie stosunku pracy,
2. naruszenie art. 56 kp poprzez uznanie, iż powodowi nie przysługuje odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7.959,82 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest w pełni uzasadniona.

Trafny okazał się zawarty w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 233 kpc poprzez przyjęcie, że powód w sposób dorozumiany wyraził zgodę na cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę i chciał kontynuować stosunek pracy.

O wyrażeniu przez powoda takiej zgody w formie dorozumianej nie może świadczyć wbrew pogładowi Sądu meriti fakt składania zaświadczeń o niezdolności do pracy bezpośrednio do pracodawcy, a nie ZUS-u, jak też fakt złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne za pośrednictwem zakładu pracy. Zauważyć bowiem należy, że wskutek poinformowania przez pracodawcę organu rentowego o cofnięciu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę zostały mu zwrócone dokumenty dotyczące powoda. W tej sytuacji powód nie mógł kierować zaświadczeń lekarskich do organu rentowego, który nie mając wiedzy na temat toczącego się postępowania sądowego i dysponując jedynie informacją od pracodawcy o kontynuowaniu stosunku pracy poinformował powoda o obowiązku składania zaświadczeń lekarskich za pośrednictwem pracodawcy. Sąd Rejonowy zupełnie zaś pominął fakt przesłania powodowi pisma z dnia 29 sierpnia 2013 r. w przedmiocie uchylecia oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, w którym ten zwrócił się do powoda o wyrażenie zgody na kontynuowanie stosunku pracy z prośbą o podpisanie pisma w tym zakresie i przesłanie go do pracodawcy.

Bezspornym zaś jest, iż powód po otrzymaniu tego pisma nie ustosunkował się do niego ani na piśmie, ani w innym sposób pozwalający na przyjęcie, iż wyraża zgodę na cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę. Warto zwrócić uwagę, iż nie podjął żadnych działań, które mogłyby świadczyć o woli kontynuowania stosunku pracy ani po wniesieniu pozwu, ani też po otrzymaniu odpowiedzi na pozew, a na rozprawie w dniu 24 października 2013 r. poza popieraniem powództwa jednoznacznie podniósł, iż nie widzi możliwości kontynuowania stosunku pracy, a rozwiązanie umowy o pracę uważa za wadliwe i żąda z tego tytułu odszkodowania. (vide: protokół rozprawy – k. 42 akt sprawy)

Według art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (oświadczenie woli). Oświadczenie woli stanowi ujawniony, uzewnętrznlony zamiar wywołania określonych skutków prawnych. Oświadczenie woli może być dorozumiane (per facta concludentia), jednakże musi być niewątpliwe. (por. orz. SN z dnia 1 czerwca 1964 r. III CR 27/64).

Odnosząc powyższe do analizowanej sprawy Sąd Okręgowy jakkolwiek nie kwestionuje

możliwości wyrażenia przez pracownika zgody na cofnięcie złożonego mu uprzednio przez zakład pracy wypowiedzenia umowy przez odpowiednie zachowanie świadczące o tym, że godzi się na cofnięcie wypowiedzenia, to jednak z okoliczności przedmiotowej sprawy w żadnym razie takie zachowanie nie wynikało. Powód zarówno w pozwie, czyli przed otrzymaniem pisma o cofnięciu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, jak i po 30 sierpnia 2013 r. (po doręczeniu mu powyższego oświadczenia) ani nie cofnął pozwu, ani nie podpisał przesłanego mu pisma z dnia 29 sierpnia 2013 r., a na rozprawie jednoznacznie wyraził brak woli kontynuowania stosunku pracy. Wszystkie te fakty przeczą zdaniem Sądu Okręgowego temu, żeby powód w sposób dorozumiany wyraził zgodę na dalsze trwanie stosunku pracy. Zachowanie powoda polegające zaś na dostarczaniu pracodawcy zwolnień lekarskich wynikała z faktu nie zakończonego postępowania sądowego oraz wycofania dokumentów przez pracodawcę z organu rentowego. Z całą więc pewnością jedynie pozwany miał wolę kontynuowania umowy o pracę, zaś po stronie powoda takiej woli nie było.

Skoro powód nie wyraził zgody na cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu

umowy o pracę w trybie art. 52 kp należy przyjąć, iż jest ono prawnie skuteczne, a jego prawidłowość. Skoro nie potwierdziła się wskazana w piśmie z dnia 18 lipca 2013 r. przyczyna, tj. ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych – nieobecność nieusprawiedliwiona od dnia 4 lipca 2013 r., co jest bezsporne, to skutkować to musi odpowiedzialnością odszkodowawczą pracodawcy wynikającą z przepisu art. 56 kp

winna być oceniona w aspekcie powołanych przepisów kodeksu pracy. Zatem za w pełni uzasadniony należało uznać zawarty w apelacji zarzut naruszenia wskazanego przepisu poprzez jego niezastosowanie.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę odszkodowania w wysokości 3 miesięcznego

wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od ustania stosunku pracy tj. od dnia 13 sierpnia 2013 r. o czym na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach orzekł na podstawie art. 98 kpc.

wskazanych w skardze zachowań powódki, w tym korzystania z urlopu i zwolnienia lekarskiego oraz potem powrotu do pracy, za zachowania ujawniające w dostateczny sposób jej zgodę na cofnięcie dokonanego 8 marca 2006 r. wypowiedzenia umowy o pracę. Ta ocena Sądu mogłaby być podważona jedynie w drodze zarzutu naruszenia art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. Ten bowiem przepis, a nie art. 60 k.c., ma zastosowanie zarówno do oceny prawidłowości dokonanej przez sąd wykładni oświadczenia woli, jak i stwierdzenia, czy dane zachowanie strony stanowi oświadczenie woli (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007 nr 4, poz. 59 i tam powołane wcześniejsze orzecznictwo i poglądy dok-tryny prawa).

Skoro pełnomocnik skarżącego nie zdołał skutecznie, tj. przez powołanie właściwych przepisów i odpowiednią argumentację prawną, podważyć stwierdzenia Sądu Okręgowego, zgodnie z którym powódka nie wyraziła zgody na cofnięcie przez pozwanego wypowiedzenia umowy o pracę z 8 marca 2006 r., przed upływem okresu tego wypowiedzenia, to nie może być również uznany za uzasadniony zarzut naruszenia art. 50 § 3 k.p. Przepis ten ustanawia bowiem sankcję zapłaty odszkodowania za bezprawne wypowiedzenie przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas określony. Bezprawność rozważanego wypowiedzenia, jako złożonego w okresie niezdolności powódki do pracy z jest w sprawie bezsporna. Wobec tego, skoro wypowiedzenie to nie zostało skutecznie cofnięte, to zostało złożone bezprawnie. W tej sytuacji zasądzenie od pozwanego pracodawcy w kontrolowanym wyroku odszkodowania na rzecz powódki, jest, przy uwzględnieniu nieskuteczności pozostałych zarzutów kasacyjnych, prawidłowe.